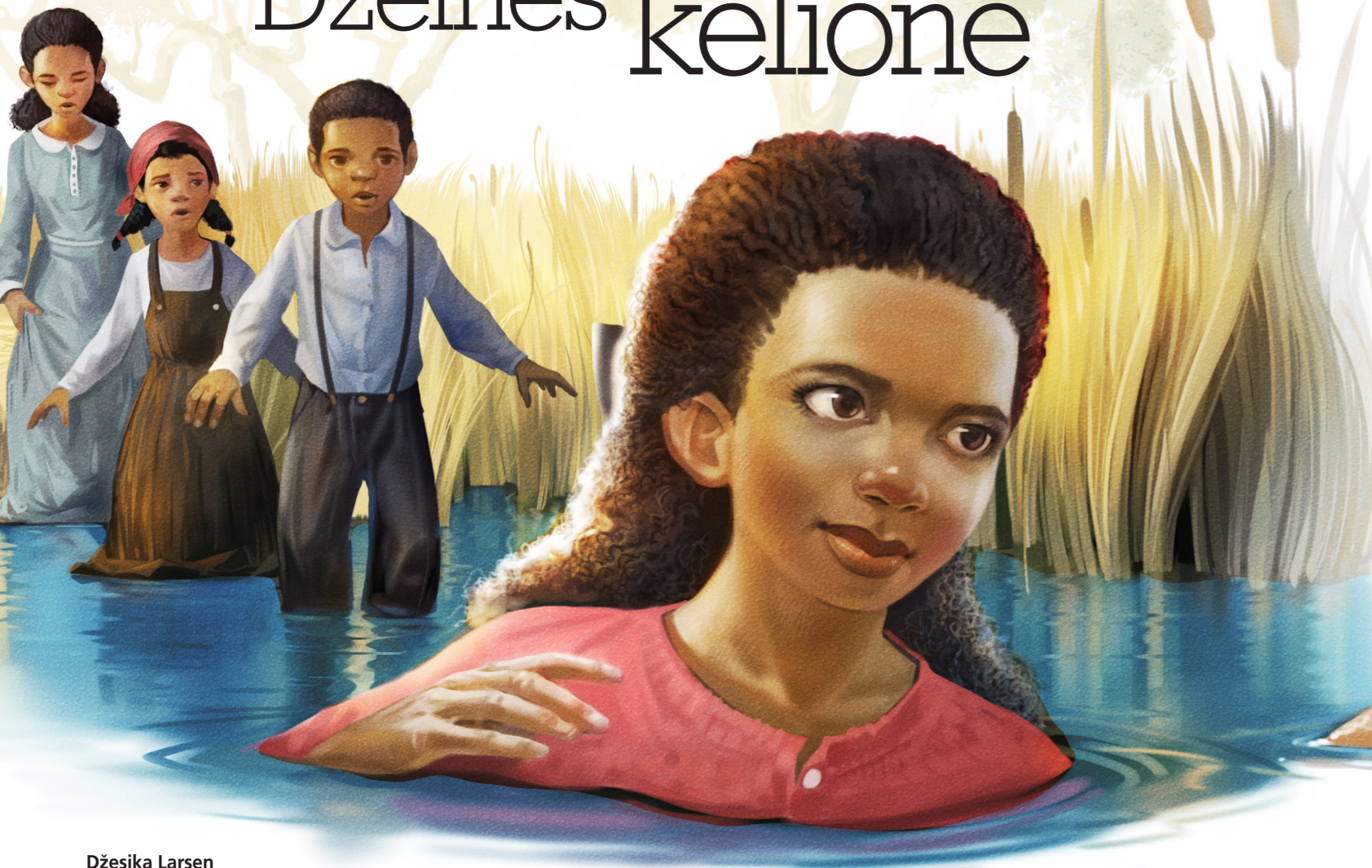

Džeinės kelionė

Džesika Larsen
Paremta tikrais įvykiais

Niujorkas, JAV, 1843 m.

Džeinė Mening žiūrėjo, kaip iš uosto į Erio ežerą išplaukia laivas. Jai atrodė, kad kartu išplaukia ir jos svajonės.

Vos prieš metus ji prisijungė prie Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios ir nusprendė keliauti pas kitus šventuosius į Navū. Jos motina ir dar keli kiti šeimos nariai keliavo su ja link Erio kanalo į Bufalą Niujorko valstijoje. Bet Bufale jų neįleido į laivą dėl jų odos spalvos.

„Ką dabar darysime?“ – tyliai paklausė jos brolis Aizekas.

Klausimas nuaidėjo šaltame ore. Navū vis dar buvo už 1200 kilometrų. Jie galėjo pasiduoti ir grįžti namo arba pamėginti keliauti vėliau. [...]

Bet Džeinė negalėjo laukti! Ji žinojo, kad Mormono Knyga yra tikra. Dievas vėl kalbėjo per pranašus. Ji privalėjo vykti į Navū su savo šeima.

Džeinė tvirtai atsistojo ir pažvelgė į vakarus. „Eisime pėsčiomis.“

Ir jie ėjo pėsčiomis. Ėjo, kol suplyšo batai. Ėjo, kol jų pėdų oda sutrūkinėjo ir ėmė kraujuoti, ir jie turėjo melsti išgydymo. Kartais, kai jie miegodavo gryname ore, buvo taip šalta, tarsi snigtų. Kai kas grasino uždaryti juos į kalėjimą, manydami, kad tai pabėgę vergai. Jie nežinojo, kad Meningai buvo laisva juodaodžių šeima. Ir jie ėjo toliau, giedodami giesmes, kad laikas bėgtų greičiau.

Priartėję prie Navū, jie pasiekė upę.

„Nėra tilto“, – pasakė Aizekas.

Džeinė linktelėjo: „Tada turime ją perbristi.“ Jai žengus į upę, vanduo apšėmė kulkšnis. Pamažu ji judėjo pirmyn. Vanduo apšėmė jos kelius ir pasiekė juosmenį. Priėjus upės vidurį, vanduo siekė jos kaklą! Laimei, giliau nebuvo ir visi Meningai saugiai pasiekė kitą krantą.

Pagaliau jie pasiekė Navū. Džeinė išvydo ant kalvos virš slėnio stovinčias nuostabias Navū šventyklos kalkakmenio sienas. Nors šventykla dar buvo nebaigta statyti, vaizdas jai užgniaužė kvapą. Kažkas juos nukreipė link namo, kuriame gyveno pranašas Džozefas.

Tarpdury stovėjo aukšta tamsiapalukė moteris.

„Užeikite, užeikite! – pakvietė ji.

– Aš esu Ema Smit.“

Kelios kitos minutės

praėjo tarsi per miglą. Džeinė susitiko su pranašu ir jis kambaryje pastatė kėdes visiems Meningams. Džeinė dėkinga susmuko į kėdę ir klausėsi, kaip Džozefas pristato juos buvusiems kambaryje, tarp kurių buvo jo draugas gydytojas Bernhaizelis. Tada Džozefas atsigręžė į Džeinę. „Jūs buvote šios mažos grupelės vadovė, ar ne tiesa?“ – paklausė jis.

„Taip, pone!“ – atsakė ji.

Džozefas nusišypsojo. „Telaimina jus Dievas! Dabar norėčiau išgirsti apie jūsų keliones.“

Džeinė papasakojo apie jų žaizdotas kojas, miegą sniege ir bridimą per upę. Visi tylėdami klausėsi. „Bet nebuvo labai blogai, – užbaigė ji. – Mes keliavome džiūgaudami, giedodami giesmes ir dėkodami Dievui už Jo begalinį

gerumą, malonę ir palaimas, apsaugą ir mūsų kojų išgydymą.“

Kurį laiką tvyrojo tylą. „Ką apie tai manote, daktare? – galiausiai paklausė Džozefas, pliaukštelėdamas vyrui per koją. – Ar tai ne tikėjimas?“

„Jei tai būčiau aš, bijau, kad būčiau apsisukęs ir grįžęs namo!“ – pripažino daktaras Bernhaizelis.

Džozefas linktelėjo ir atsigręžė į Džeinę ir jos šeimą: „Telaimina jus Dievas.

Jūs esate tarp draugų.“ ■

Autorė gyvena Teksaso valst., JAV.

Džeinė Mening gyveno su Ema ir Džozefu Smitais keletą mėnesių. Ji ištekėjo už Aizeko Džeimso ir jie tapo vieni iš pirmųjų Jutos slėnio naujakurių. Nors ir patyrė daug sunkumų, ji išliko ištikima Bažnyčios narė. 1908 metais, jai mirus, laidotuvėse kalbėjo prezidentas Džozefas F. Smitas (1838–1918).